

Helle Blom stopper som formand for Hospitalsindsamlingen

Miss Chuc og Helle Blom

Af Helle Blom

I dette blad er det Annette Winter der skriver indlægget "Nyt fra hospitalsindsamlingen".

Og det er der en god grund til. Efter mere end 25 år i indsamlingsudvalget har jeg valgt at trække mig fra denne post, samtidig med jeg træder ud af bestyrelsen af Dansk Vietnamesisk Forening (DVF). Det er mærkeligt, men som nogle sikkert har oplevet, er det godt, når man træffer den rigtige beslutning. Og det er det for mig. Jeg vedbliver med at være medlem af foreningen, da jeg ikke kan slippe det helt.

Det har været utrolig givende og livsbekræftende at møde så mange dejlige mennesker som jeg har gjort gennem DVF. Både herhjemme og så sandelig også i Vietnam. Det hele startede, da jeg som sygeplejerske på Øre-næse-halsafdelingen på Gentofte Hospital i firserne fik kontakt til foreningen, idet vores professor og de andre læger havde udveksling med vietnamesiske læger.

Undervisningen af de vietnamesiske læger var en del af det første projekt som Danida støttede, nemlig ARI projektet der skulle forbedre behandlingen af børn med øvre luftvejssygdomme. Vi havde også en

sygeplejerske fra Børnehospital nr. 1 (BH1) til oplæring på min afdeling.

Ved egen hjælp fik jeg sponsoreret et ophold på BH1 til at fortsætte den oplæring af sygeplejerskerne der var startet i Danmark. I en måned var jeg på BH1 og var indlogeret privat i nærheden. Oplevelsen var enorm på det personlige plan. Jeg havde tidligere arbejdet i Afrika og i Frankrig, men Asien og det utrolige mylder af mennesker overalt var bjergtagende. Jeg tabte mit hjerte til BH1 og det personale jeg blev en del af.

På mine senere ture til Vietnam har jeg mødt mange af dem jeg lærte at kende første gang og specielt Miss Chuc, sygeplejersken der var til oplæring på min afdeling, er én jeg møder hver gang. Miss Chuc er ikke længere Miss. Hun er blevet gift med den unge læge, hun var kæreste med i firserne, og de arbejder ikke længere på BH1. De har fået 3 børn, har et hus i HCMC og stor bil hvor der er plads til hele familien. Men sovende er de ikke kommet til deres velstand. Det har været hårdt arbejde fra tidlig morgen til sen aften alle ugens syv dage. Og ikke bare ét job. Det er meget typisk for Vietnamesere. De er myreflittige og de fleste når de mål de har sat sig her i livet.

Bao Loc General Hospital som hospitals-

indsamlingen nu støtter, fordi BH1 kan klare sig uden vores støtte, har aldrig helt haft samme plads i mit hjerte. Sådan er det ofte. Man føler sig hjemme der hvor man første gang oplever noget positivt. Jeg har fået et supergodt forhold til direktøren dr. Thien og hans personale, men det bliver aldrig det samme for mig som med Miss Chuc og Sister Sa (den tidligere forstanderinde på BH1).

Jeg ville godt have været til Bao Loc her til februar sammen med Annette Winter og Wilfred Gluud, men det kunne ikke lade sig gøre. Mine indtryk af hospitalet og livet i Bao Loc er således noget forældet. Det er derfor en meget stor glæde at Annette Winter på vores møde i januar har sagt ja til at indtræde som formand for Hospitalsindsamlingen. Det er femte gang Annette drager til Bao Loc for at undervise, så er der nogen der kender til hvad vores indsamlede penge går til, er det Annette. Jeg håber derfor at I alle støtter op om Annette, når hun formelt stiller op på vores generalforsamling den 23. marts. I vil ikke få en bedre repræsentant end Annette.

Her på falderebet skal alle jer der gennem årene har støttet vores hospitalsindsamling have en stor tak for samarbejdet fra mig personligt. Det er mit håb at I fortsat er med, når Annette forhåbentlig overtager min rolle.